

Nr 908

Av herr **Johansson** i Dockered **m. fl.**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 138, med förslag till lag om ändrad lydelse av 16 kap. 13 § brottsbalken m. m.*

Den nuvarande lagstiftningen om djurskydd har uppställts som ledande grundsats att djur skall behandlas väl och såvitt möjligt skyddas mot lidande. Erfarenheterna under den tid lagen den 19 maj 1944 varit i tillämpning ger vid handen, att nuvarande bestämmelser på de flesta områden utgör en garanti för att myndigheterna har tillfälle att ingripa, när djur blir utsatta för vanvård och onödigt lidande.

Genom proposition nr 138/1965 har Kungl. Maj:t lagt fram två förslag till ändrad lagstiftning på djurskyddets område nämligen

dels förslag till ändrad lydelse av 16 kap. 13 § brottsbalken,

dels förslag till ändring i lagen 19 maj 1944 om djurskydd, avseende bland annat att i lagen införes följande bestämmelse:

Om yrkesmässig hunduppfödning m. m.

8 a §

Uppfödning eller försäljning av hundar eller mottagning av hundar till förvaring och utfodring må icke drivas yrkesmässigt eller eljest i större omfattning utan att tillstånd därtill lämnats av hälsovårdsnämnden i orten.

Om skäl äro därtill, må hälsovårdsnämnden återkalla tillstånd som avses i första stycket.

Talan mot beslut av hälsovårdsnämnden enligt första och andra styckena föres genom besvär hos länsstyrelsen.

Propositionen går på denna punkt längre än vad djurskyddsutredningen föreslog i sitt betänkande SOU 1963: 75. Enligt utredningens förslag skulle nämligen endast den yrkesmässiga hunduppfödningen vara underkastad tillståndstvång på sätt framgår av följande av utredningen föreslagna lydelse:

"Om yrkesmässig hunduppfödning m. m.

8 a §

Yrkesmässig uppfödning eller försäljning av hundar må icke drivas med mindre polismyndigheten i orten efter hälsovårdsnämndens hörande lämnat tillstånd därtill.

Vad i första stycket stadgats gäller ock i avseende å yrkesmässigt mottagande av hundar till förvaring och utfodring."

Såsom motivering till avvikelserna från djurskyddsutredningens förslag har departementschefen i propositionen anfört följande:

När det gäller att närmare utforma bestämmelserna om den föreslagna regleringen torde det finnas anledning att på ett par punkter företa avvikelser från vad utredningsmannen har förordat. Enligt hans förslag skall de nya bestämmelserna bara gälla yrkesmässig verksamhet. Eftersom verksamheten kan äga rum under så växlande förhållanden och eftersom det är önskvärt att såvitt möjligt minska svårigheterna vid gränsdragningen mellan tillståndskrävande och icke tillståndskrävande verksamhet, anser jag att regleringen bör omfatta inte bara rent yrkesmässiga former utan även sådana där verksamheten — utan att kunna anses som yrkesmässig — äger rum i större omfattning. Härigenom kommer det enligt min mening att framgå, å ena sidan, att den omständigheten att hanteringen ger ett ekonomiskt utbyte inte behöver innebära att den är yrkesmässig i den mening som här avses, och, å andra sidan, att en rörelse, som regelmässigt omfattar mer än ett par tre avelstikar eller till förvaring och utfodring mottagna djur, kan falla under tillståndstvånget, oavsett att den inte drivs av enbart ekonomiska motiv. Utredningsmannen har vidare föreslagit att tillståndsfrågorna skall prövas av polismyndighet. Denna skall höra hälsovårdsnämnden innan tillståndsärende avgörs, och det har förutsatts att nämnden i sin tur skall söka medverka av veterinär. Enligt min mening är det emellertid mera rationellt att förlägga prövningen hos hälsovårdsnämnden. Denna är särskilt lämpad för uppgiften genom sin ställning som tillsynsmyndighet enligt djurskyddslagen.

Det är utomordentligt välkommet att skyddet för våra hundar mot vanvård och onödigt lidande kompletteras i de avseenden, som propositionen behandlar. Uppfödning och försäljning av hundar sker för närvarande många gånger under förhållanden, som inte är förenliga med en modern uppfattning om djurskydd.

Emellertid förekommer uppfödning och försäljning av hundar i vårt land under de mest skiftande förhållanden. Vid sidan om den i egentlig mening yrkesmässiga verksamheten ägnar sig många privatpersoner åt hunduppfödning i synnerligen begränsad omfattning, närmast att jämföra med en hobbyverksamhet grundad på deras intresse för hundar och hundavel. En sådan verksamhet är så gott som aldrig inriktad på någon ekonomisk vinning. Det är utan vidare klart, att verksamheten för de allra flesta skulle visa ett ekonomiskt underskott, om man ville räkna med betalning för nedlagt arbete och för omkostnaderna i övrigt. En sådan hobbybetonad hunduppfödning, driven i liten skala, kan aldrig ge något egentligt ekonomiskt utbyte.

Enligt departementschefens ovan återgivna motivering skulle redan "en rörelse som regelmässigt omfattar mer än ett par tre avelstikar eller till förvaring och utfodring mottagna djur" falla under tillståndstvånget, oavsett att den inte drivs av enbart ekonomiska motiv. Tillämpningen av ett så

långt gående förslag skulle enligt vår uppfattning medföra en onödig belastning av hälsovårdsnämnderna runt om i landet utan att man därmed skulle vinna något väsentligt ur djurskyddssynpunkt. De som ägnar sig åt uppfödning av hundar som hobby utan tanke på ekonomisk vinning är alltid personer med stort intresse för hundar och hundavel. Redan däri ligger en garanti för att de behandlar sina djur väl och ger dem god omvårdnad.

Av propositionen framgår att departementschefen inte velat begränsa tillståndstvånget till att avse den yrkesmässiga uppfödningen och försäljningen — närmast på grund av svårigheten att avgränsa begreppet "yrkesmässig" — utan vidgat kravet på tillstånd att även gälla annan uppfödning eller försäljning som eljest sker i "större omfattning". Därmed skulle då förstås även en så pass liten rörelse, som regelmässigt omfattar mer än ett par tre avelstikar.

För vår del kan vi inte ansluta oss till det i 8 a § framlagda förslaget om uttrycket "större omfattning" skall ges den tolkning, som departementschefen anger. Enligt vår mening bör riksdagen — om den föreslagna lagtexten godtages — klart ge till känna att rörelsen skall till sin art och omfattning vara sådan att den kan jämföras med en yrkesmässig verksamhet för att det skall krävas särskilt tillstånd av hälsovårdsnämnden. Annars finns risk för att tillståndstvånget blir enbart en administrativ belastning utan praktiskt värde.

En begränsning och förenkling av tillståndsgivningen synes oss bäst kunna ske på så sätt att riksdagen antager den i propositionen föreslagna 8 a § men samtidigt uttalar, att uttrycket "större omfattning" skall ges den tolkningen att tillståndstvånget endast skall drabba sådan uppfödning och försäljning av hundar eller mottagande av hundar, som i fråga om rörelsens art och omfattning och andra förhållanden är jämförlig med en yrkesmässig rörelse.

Med hänvisning till vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandling av förslaget i 8 a § i proposition nr 138 måtte i sin skrivelse till Konungen uttala, att tillståndstvånget enligt nämnda stadgande skall anses begränsat att avse sådan uppfödning och försäljning av hundar eller mottagande av hundar till förvaring och utfodring som med hänsyn till rörelsens art och omfattning samt övriga förhållanden får anses jämförlig med en yrkesmässigt bedriven verksamhet.

Stockholm den 29 oktober 1965

Robert Johansson
i Dockered

Jan-Ivan Nilsson
i Tvärålund

Sven Vigelbo